श्रुत्वा निनादं त्वथ कौरवाणां हर्षाद्विमुक्तं सह शङ्खशब्दैः । सेनापतिः पाण्डवसृञ्जयानां पाञ्चालपुत्त्रो ममृषे न भाषितं ।
ततस्तु तं वै द्विरदं महात्मा प्रत्युद्ययौ त्वरमाणो जयाय । जम्भो यथा शक्रसमागमाद्वै नागेन्द्रमैरावणमिन्द्रवाह्यं ।
तमापतन्तं सहसा तु दृष्ट्वा पाञ्चालपुत्त्रं युधि राजसिंहः । तं वै द्विपं प्रेषयामास तूर्णं बधाय राजन् द्रुपदात्मजस्य ।
स तं द्विपेन्द्रं सहसापतन्तमविध्यदग्निप्रतिमैः पृषत्कैः । कर्म्मारधौतैर्निशितैर्ज्वलद्भिर्नाराचमुख्यैस्त्रिभिरुग्रवेगैः ।
ततोऽपरान् पञ्च शितान्महात्मा नाराचमुख्यान् विससर्ज्ज कुम्भे । स तैस्तु विद्धः परमद्विपो रणे तदा परावृत्त्य भृशं प्रदुद्रुवे । १०८०
तं नागराजं सहसा प्रणुन्नं विद्राव्यमाणं विनिवर्त्त्य शाल्वः । तोत्राङ्कुशैः प्रेषयामास तूर्णं पाञ्चालराजस्य सुतं प्रदिश्य ।
दृष्ट्वापतन्तं सहसा तु नागं धृष्टद्युम्नः स्वरथाच्छीघ्रमेव । गदां प्रगृह्योग्रजवेन वीरो भूमिं प्रपन्नो भयविह्वलाङ्गः ।
स तं रथं हेमविभूषिताङ्गं साश्वं ससूतं सहसा विमृद्य । उत्क्षिप्य हस्तेन नदन्महाद्विपो विपोथयामास वसुन्धरातले ।
पाञ्चालराजस्य सुतञ्च दृष्ट्वा तदाऽर्द्दितं नागवरेण तेन । तमभ्यधावत्सहसा जवेन भीमः शिखण्डी च शिनेश्च नप्ता ।
शरैश्च वेगं सहसा निगृह्य तस्याभितो ह्यापततो गजस्य । स संगृहीतो रथिभिर्गजो वै चचाल तैर्व्वार्य्यमाणश्च संख्ये । १०८५
ततः पृषत्कान् प्रववर्ष राजा सूर्य्यो यथा रश्मिजालान् समन्तात् । तैराशुगैर्व्वध्यमाना रथौघाः प्रदुद्रुवुः सहितास्तत्र तत्र ।
तत्कर्म्म शाल्वस्य समीक्ष्य सर्व्वे पाञ्चालमत्स्या नृप सृञ्जयाश्च । हाहाकारैर्नादयन्तश्च सर्व्वे द्विपं समन्तात् रुरुधुर्नराग्र्याः ।
पाञ्चालपुत्त्रस्त्वरितश्च शूरो गदां प्रगृह्याचलशृङ्गकल्पां । ससम्भ्रमं भारतशत्रुघाती जवेन वीरोऽनुससार नागं ।
ततस्तु नागं धरणीधराभं मदं स्रवन्तं जलदप्रकाशं । गदां समासाद्य भृशं जघान पाञ्चालराजस्य सुतस्तरस्वी ।
स भिन्नकुम्भः सहसा विनद्य मुखात्प्रभूतं क्षतजं विमुञ्चन् । पपात नागो धरणीधराभः क्षितिप्रकम्पाच्चलितो यथाऽद्रिः । १०९०
निपात्यमाने तु तदा गजेन्द्रे हाहाकृते तव पुत्त्रस्य सैन्ये । स शाल्वराजस्य शिनिप्रवीरो जहार भल्लेन शिरः शितेन ।
कृत्तोत्तमाङ्गो युधि सात्वतेन पतात भूमौ सह नागराज्ञा । यथाऽद्रिशृङ्गं सुमहत् प्रणुन्नं वज्रेण देवाधिपचोदितेन ।

इति श्रीमहाभारते शल्यपर्व्वणि शाल्ववधे विंशतितमोऽध्यायः ॥ २० ॥

॥ सञ्जय उवाच ॥ तस्मिंस्तु निहते शूरे शाल्वे समितिशोभने । तवाभज्यद्बलं वेगाद्वातेनेव महाद्रुमः ।
तत् प्रभग्नं बलं दृष्ट्वा कृतवर्म्मा महारथः । दधार समरे शूरः शत्रुसैन्यं महाबलः ।
सन्निवृत्तास्तु ते शूरा दृष्ट्वा सात्त्वतमाहवे । शैलोपमं स्थितं राजन् कीर्य्यमाणं शरैर्युधि । १०९५
ततः प्रववृते युद्धं कुरूणां पाण्डवैः सह । निवृत्तानां महाराज मृत्युं कृत्वा निवर्त्तनं ।
तत्राश्चर्य्यमभूद्युद्धं सात्त्वतस्य परैः सह । यदेको वारयामास पाण्डुसेनां दुरासदां ।
तेषामन्योन्यसुहृदां कृते कर्म्मणि दुष्करे । सिंहनादः प्रहृष्टानां दिवस्पृक् सुमहानभूत् ।
तेन शब्देन वित्रस्ताः पाञ्चाला भरतर्षभ । शिनेर्नप्ता महाबाहुरन्वपद्यत सात्यकिः ।
स समासाद्य राजानं क्षेमकीर्त्तिं महाबलं । सप्तभिर्निशितैर्व्वाणैरनयद्यमसादनं । ११००
तमायान्तं महाबाहुं प्रक्षिपन्तं शितान् शरान् । जवेनाभ्यपतद्धीमान् हार्द्दिक्यः शिनिपुङ्गवं ।
सात्वतौ तौ महावीर्य्यौ धन्विनौ रथिनां वरौ । अन्योन्यमभिधावेतां शस्त्रप्रवरधारिणौ ।
पाण्डवाः सह पाञ्चालैर्योधाश्चान्ये नृपोत्तमाः । प्रेक्षकाः समपद्यन्त तयोर्घोरे समागमे ।